

LA ESQUELLA

DE LA CARRAIXA

PERIODICH SATÍRICH, HUMORÍSTICH, IL-LUSTRAT Y LITERARI.
DONARÁ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

2 CUARTOS CADANÚMERO PER TOT ESPANYA
y 10 centaus paper en l' illa de Cuba.
NUMEROS ATRASSATS 4 CUARTOS.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, 20
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya 8 rals.
Cuba y Puerto-Rico, 16.—Estranger, 18

FRUYTA DEL TEMPS.

Aixis com moltes vegadas la miseria de una família s' coneix ab l' ostentació que gasta, estirant la cama més de lo que permet lo llensol, anant prima de ventre y cuberta de bonichs, aixis també la miseria de un poble s' tradueix molt sovint ab certes festas aparatosas, ab certes aficions una mica caras y completament inútils.

També 'ls pobles tenen la cama més llarga que 'ls llensols y molts cops sacrifican la pau, la tranquilitat y la confiança al boig afany de divertirse.

Pobles tarambanas que olvidan los debers de l' humanitat en l' època moderna: quan las galas postissas de que s' revesteixen cauen rebregadas y fetas a trossos, se troben ab que han perdut lo puesto que teuian senyalat en lo convit de la civilisació; y mentre los altres menjan y prosperan, ells se quedan en dejú y fentse creus... à la boca.

Aquest any, gran professò de Corpus. Fruyt del temps.

Lo bisbe Català ha reservat tot lo zel espirituall que cab dintre d' una mitra, per organizar una aparatoso professò de Corpus.

Lo seu predecessor mostrava un afany incansable en la predicació; ell se desvió per fer la competència a n' en Soler y Rovirosa, preparant una pomposa apo-teosis.

Aquell se desvivia per introduir la religió en lo cor, per medi de la virtut modesta. Aquest procura introduir la pèl als ulls, finestres moltes vegadas del escàndol.

L' un era un apòstol; l' altre es un artista religiós.

¡Ganga per la multitud que ab lo mateix afany acut presurosa a presenciar l' entrada de un rey o una cabalgata carnavalesca; una execució capital o un castell de focs!

Be s' ha esmerat per complaire la bisbe Català. Lo Brusi, pensament infús de la gent que per tres pesetas al mes, l' hi confian la missió de pensar per ells, casi s' ha cansat de tocà l' bombo. ¡Quina manera de picar l' interès dels badochis! «Assistirà a la professò tal gremi ab la seva antiga bandera.» «Hi anirà la bandera de Sant Cristòfol del Begomir.» «Ja s' ha comentat la toilette dels gegants.» «Moltas famílies de les més distingidas de aquesta capital, se proposan adorar los balcons de una manera esplèndida.» «Sa Ilustríssima lo Sr. bisbe ha mandat que tots los capellans de la ciutat assisteixin en persona a la professò de Corpus.» «La façana del Palau episcopal que dona a la Plaça Nova, estarà iluminada ab gran profusió de gas al pas de la professò.» «Ahir los lampistes treballaven ab molta activitat preparant la iluminació del Palau episcopal.» etc., etc., etc.

¿Qui no s' engresca?

Vaja, 'ls infiels que davant de tanta pompa no s' converteixen, no tenen gust.

Los incrèduls que no s' admirin, estan embotats. Los balcons, las portes de las botigas y las aceras s' omplen de pimpollos catòlichs, presentant tota la varietat de l' hermosura. Hi ha rosses, morenas y castanyas, petitas y altas, primas y groixudas, de cos esbelts y de menuda talla, pits plans com una post y abultats y arrodonits com las cúpulas de las Iglesias de Roma; ulls resplandents que xispejan ab malició com si fossen belluguet y altres fondos y misteriosos com la mar salada, poblats de pensaments intims; penhets provocatius calsats ab elegància; cossos cenyits, faldas estarrufades per darrera; sarrelles de canells sobre l' front; flors en los pentinats, poms de clavells al pit, perfums exquisits y suaus, elegància provocadora.... ¡Oh! Si l' Joven Telèmaco anés a la professò, vestit de Sant Joan, deixaria l' bé, llansaria l' mocador de caramelos y prenent una actitud flamenca, cantaria:

«Me gustan todas
me gustan todas
en general!»

Y si Sant Antoni que tantas tentacions vās a sufrir, no fos de fusta, saltaria del tabernacle, y assentantse als peus de la més hermosa, diria:

—Tireu endavant que jo m' quedo aquí. Sigu su curso la processó.

Gracias Sr. Català! La juventut de la aygalifa may l' hi podrà pagar l' obsequi que l' hi ha fet, interessant per que la professò de Corpus estigués lluhida com may s' havia vist.

Jo no sento no més que pèl clero.

En efecte: tot lo clero de Barcelona ha hagut de passar per las baquetas de tanta hermosura. ¡Ay! Jo coneix un pobre capellà queahir anava ab lo cap baix y mirant de regull a l' una party al altra, y que al acabar la professò s' havia tornat guenyo.

Per fortuna l' ayuga de Lourdes es miraculosa, que d' altra manera l' pobre home s' quedava tota la vida ab un ull a l' epistola y un altre al evangeli.

Y perdoni si l' qui aquestas ratllas escriu, atret pels encants de una morena, apenas vā reparar en la verdadera professò, manifestació vivent de la humana vanitat.

Una cosa sols vā sobresaltarme: las canonades de Montjuïc quan sortia la Custodia. Per un moment vaig figurarme qu' eran cartutxos de dinamita.

¡Qué volen ferhil Professons y explosions de dinamita... Fruyt del temps.

La fruyta del temps a Madrid es la afició als toros.

L' altre dia vā haverhi mitja revolució, ab lo correspondent tancament de portes, à causa de l' aglomeració de aficionats qu' esperavan l' obertura del despaig d' entrades.

Més de sis mil persones vān passar la nit al ras, guardant tanda.

Veritat es que algunes tampoc podian passarla al llit, per la rahó senzilla de haverse empenyat lo mata-làs, à fi de poder comprar un tendido y assistir a la corrida.

Los altres anys se donava sols una corrida cada diumenge: aquest any se 'n dona dugas a la setmana, una l' diumenge y un' altra l' dijous. No serà estrany que l' any que vē se 'n donga una cada dia, y si vā seguint l' afició, no veig perque no se n' han de donar dugas, una al demati y un' altra à la tarda.

Aixis com aixis los diners de la nació que s' escorren cap a Madrid, més val que 's gastin ab toros que no ab gèneros extrangers.

Tal vegada per aquest camí lograrem la inesperada ditxa de que Espanya quedí convertida en una bassa d' oli. Calculin que l' dia de corrida, se tancan les oficines, los treballs se suspenen y fins los cossos coligadors despatxan la feyna en un tancar y obrir d' ulls, anantse'n cada representant del país a ocupar lo lloc que l' hi correspon à la plassa de toros. Los odys y 'ls rencors qu' engendra la política s' estingeixen per complert, de tal manera que algunes actes considerades brutals y que havien de provocar ruda oposició y disputas acaloradas, s' han donat per netas, y han passat sense entrebanchs, ab la pressa que tenen tots de anar als toros.

La tauromaquia creix en tant que la política agonisa. La mort dels partits està pròxima. Dintre de poch se disputaran lo poder en Frasculo y en Lagartijo. Llavors fins podrán donar corridas en lo saló de sessions.

Y mentrestant las patatas s' han posat a Madrid jàral la lluïra!

L' últim aliment del pobre fuig del seu alcans.

¡Qué hi farem! Fruyt del temps.

Pero no s' apurin los infelisos jornalers que no poden viure treballant.

Encare hi ha per ells un camí: fassinse toreros.

Calculin que si ho fan malament, los hi tiraran pèl cap las patates mateixas que avuy no poden comprar, per haberse posat tant caras.

En cambi, si s' portan bè, poden ferse millonaris.

Y en cas de una desgracia, entre assecarse de fam ó morir gloriosament en las banyas del toro, lo darrer es mil vegadas més noble... y més barbián.

P. DEL O.

NOCTURNO.

Quina nit més tremenda...!

Plou à bots y à barrals. Es allò que diuhen que donan l' aigua per la mort de Déu.

Sembla que 'ls núvols s' hagin purgat y are tinguin... etcetera...

Bufa un vent d' aquell que fà baixar la vista. Los fanals, com esperuguit, no més donan mitja llum.

Tot es silenci. Sols lo soroll de l' aigua que raja de las canals perturba aquella misteriosa calma.

Ah! y un cotxe que passa molt corrents. Lo sereno no s' vèu en cap part del mon; es a dir del mon, del carrer.

A la quènta l' hi déu fer por la tempesta.

Lo campanar de la Seu prou s' esgargamella tocant las horas; pero per ell igual que si l' hi diguessin Llucia.

La tranquilitat es mitja vida.

Y entre l' aigua que cau com si no costés res, lo vent que bufa qu' es un gust, l' esperuguiment dels fanals y la calma del sereno en aquell moment que tot se vèu espès, que tot l' espay es del mateix color obscur é indefinible y que la boira embolicant lo tot no deixa véure res a quatre passos; en aquell precis instant que l' cor se nua y las mans maquinalment se portan fins a las alas del barret, ensorrantlo fins a las orellas porque l' vent no se l' emporti, cordan tots 'ls botons del sobretodo y com si tal cosa, s' tornan a ficar a la butxaca, en aquest instant, repeteixo, l' eco del soroll d' uns talons se deixa sentir a l' extrém del carrer.

Sembla que algú s' acosta...

Si vaja, es un que va tot embossat y porta parayga; pero es igual que si no 'n portés porque s' mulla de la mateixa manera. Al passar per davant del sereno que s' està dormint en lo brancal d' una entrada, al moment de darli la bona nit se l' hi escapa un jay!

—Qu' es aixó exclama l' sereno despertantse tot esperuguit.

—Ca res, respon l' individuo, l' parayga se m' ha tombat.

—Paciencia.

—Vaja, es tart y plou, bona nit, sereno.

—Bona nit.

Y l' embossat després d' haver tornat al parayga sa primitiva forma, tira carrer amunt perdentse entre l' aigua y la fosca.

Aquell home va decidit y s' vèu que 'n porta una de cap.

Tapat fins als ulls, los pantalons arrabossats, lo caminar de frare convitat... tot es misteriós y no inspira gayre confiansa.

Seguimlo encare que tingué d' apretar una mica l' pas.

Tomba una travessia, tira avall y entra en un carrerò.

Ja volia dir, algun tráfech.

Davant d' una finestra baixa y d' un aspecte enterrament senzill, lo nostre heroe detura 'ls seus passos y deixa anar un sospir més fondo que 'ls quartos en las butxacas d' un tronat. Se desembossa y s' posa l' barret una mica de gairell sens dupte per fer més efecte. Després d' aquest preàmbul y d' haver mirat amunt y avall, truca als vidres de la esmentada finestra com aquell que fà l' timbal quan no té res que fer.

Moment de silenci.

Fins se detura la respiració. Té un' ànima més estreta...

Torna a trucar. Res.

Hi torna. Com si tal cosa.

Desesperat per fi s' aixeca de puntetas y acostant l' orella fins a tocar 'ls vidres (qual fredor l' hi va fer una extremitud que per un moment sembla que tinga l' mal de sant Vito), escolta ab deteniment y fingida calma com aquell que tant se n' hi endona, pero que s' vèu clarament que està tant abrumat, que donaria la vida per tres quartos senzills.

—Ja pots roncar are que t' vaga sirena aigualida—diu ab rabia y petantli las dents... de fret—ronca, ronca qu' ab la barra que tens podrias fer la competència al primer dellonsas mallorquí que s' presents.

—Qui sab lo que deus somiar, tú que sempre dius que dorms de boca en l' ayre. De segur que ni remotament deus pensar ab mi, ni t' recordas de la cita que 'm vas dar ahir a la font mentres omplias lo canti tot sentime estar de plantón que fins me dava vergonya de que ningú 'm vejes.

—Ja s' coneix qu' ets bastant de la mániga ampla que t' ho prens tant a la fresca, mentres jo m' estich mullant com si prengués un bany de xorro.

Sort que tinc molta beta y no 'm traistoco gayre aviat; que sinó l' meu cap hauria ja sortit dintre l' teu quartó, traspasant un vidre ab més facilitat que las amassonas quan passan per mitj d' aquells rotíols de paper allà en lo Circo Eqüestre y donant tal escàndol que fins demà ho duria l' diari.

—Si, ratoli de cuyna, terror dels plats; es aixó y bon pes.

—Qué t' pensas que no ho comprenia tot lo que ha passat? Ay Déu t' ampari. M' fas molt tonto y al ma-

teix temps molt poch favor y dispensa de passada. Donchs perque ho sàpigas, vaig saber lo d' aquell sargent, l' romanç que vads tenir ab aquell cabó segon y una pila d' altres que si ho havia de seguir anomenant no acabaria ab tot un regiment.

—Me vas agafar de primera volada y la veritat me vads en luhernar.

—Qui ho havia de dir tant quieta. Semblava que may baguësses trencat cap plat ni cap olla y estich-segur qu' aviat faràs pobre a la mestressa de tants que n' hi trenca.

—Ab això ja ho sabs, sol d' aiguera; es tart y plon qu' es un contento; si hi ha algo, mandar y ab mi ja has fet a tots.

—Ja s' han acabat aquellas rondas tot sent lo municipal, que may en la téva vida m' pagarás los ratos que hi be perdut.

—Partim peras donchs, silsida d' estar per casa y tal dia farà un any.

Digué y arrupit sota l' parayga, desfilà pel mateix camí qu' havia vingut, decidit a deixar per sempre més a la raspa de las sèvas penes; pero l' endemà hi torna y ella aixís una de freda y una de calenta, se l' està rifant qu' es una delicia.

La pluja continuava de la mateixa manera; los núvols que fins are eran del tot negres, s' anavan esblanqueint y l' dia apuntava.

Lo sereno despertantse s' prepara per anar a la nona y en lo campanar de la Séu tocan las quatre.

BONIFACI MALCARAT.

UN COP D' ULL ALS TEATROS.

Després de un benefici a favor dels porters, aquests m' s' ménos satisfets del resultat, ván tancar las portes del Principal, y en Mario ab la séva companyia ván aprofitar lo clar del divendres per donar en lo Teatro Lirich una funció a benefici de una artista desgraciada, la simpàtica Civil, víctima de una terrible malaltia.

Y l' endemà inauguració del Nou Teatre de Novedats. Aquest local quan estiga adornat degudament, serà un dels millors teatros de Barcelona. Avuy sense la decoració que li està destinada ja fà goig per las sèvas hermosas proporcions y animat aspecte: forma una linea poligonal de catorze caras, té ample platea, galeria de palcos baixos ab espai darrera per cadiras móvils; en lo primer pis palcos laterals y al fondo assentos fixos, y en lo segon pis gradas als costats y al fondo un espaiós galliner. Cabuda més de 2500 espectadors. En lo prosceni hi ha tres hermosos palcos per banda. La ventilació esclent. lo teatre està obert per baix y en la part superior sobre la galeria presenta una sèrie de finestrals ab persianas. La boca del escenari, tant gran com la del Principal, està enquadrad entre dos jochs de ricas columnas y un hermos fris de composició esculptòrica. Las baranes de las galerias y s' aparatos de iluminació son de molt bon gust. En los intermedis cinch focos electrichs omplen de llum la sala. Finalment, en un dels costats hi ha un ample espai al aire lliure destinat a passeig, y precedeix a la sala d' espectacles un regular vestíbul que s' comunica ab lo grandios café de Novedats. Un aplauso al Ignasi, model d' empresaris! Si ell no té empresa, no 'n té ningú! Un altre aplauso al arquitecto Vinyals y un altre de anticipat a n' en Soler y Rovirosa, pel dia que vestixi a la màgia dels seus pinzells a una tant bona mossa com la Sala nova de Novedats.

Lo teatre va inaugurar-se ab Muérete y verás y una apoteosis a Bretón de los Herreros.—L' endemà va representar-se El Espejo poti-poti de n' Pina Domínguez, ab un segon acte que fà riure y un tercer que cau més avall dels fossos.—Lo dilluns Un hombre importante, qu' es una de las comedias més fluixas y anodinas de n' Narcís Serra. Inútil dir que l' execució va ser digna de la companyia de n' Mario, cada dia més estimada del nostre públic.

Al Tivoli continúan los ensaigs de Penélope, y entre tant vinga Lohókeli a tot pasto.—Al Espanyol, entre col y col lechuga, vull dir entre Mascota y Mascota, Los Hijos de Madrid y Rosa de mar. En aquesta última va debutar ab lo paper de protagonista la coneguda tiple senyoreta Delgado, que va tenir que repetir l' aria de sortida del acte segon.

La casa Ricordi de Milà ha fet una picardia a l' empresa del Bon Retiro, privantli de prosseguir las representacions de Aida, donadas ab tant èxit en lo Teatre del Circo. La resolució de la casa Ricordi l' han vista ab gran disgust los aficionats a la música de las tres bens, bona, bonica y barato.

No per això s' ha desanimat l' empresari Sr. Pello, qui en pochs días nos ha donat un Ernani més que regular per debut del Sr. Runcio, apreciable tenor dignament secundad per la Vazquez, en Bachs y en Bettarini.

Divendres despid de la Borgani ab la Favorita. Que s' pensan quin entusiasm! Sobre tot, al cantar admirablement la cançó espanyola Juanita. Rams de flors, aplausos.... en fi, una ovació en tota regla. Y

are y en prova de qu' era veritat lo que deyam de que aquesta xicoteta faria carrera, veis hi aquí, que ja la tenen contractada per la temporada vinent en lo gran Teatre del Liceo. Y después que digan qu' en l' òpera popular no s' hi senten bons artistas!

L' endemà debutava ab l' Azuzena del Trovador la contralt Sra. Cescati qu' es també una artista notable, com saben tots los que l' han sentida en altres temporades. Bona adquisició per aquell teatre.

Diumenge a la nit L' Ebrea, lluhintshi la Sra. Aimeri y 'ls Srs. Maurelli y Bettarini: dilluns Fra Diavolo y dimecres Faust per segona sortida del barítono Rubí.

Si això no es una setmana ben aprofitada, no se com pot aprofitar-se millor.

Dissapte s' obra l' Teatre Lirich ab una notable companyia d' òpera, de la qual forma part lo tenor Stagno.

Descansin, que ja 'ls ne diré a'guna cosa.

N. N. N.

CAP Y COR.

En misteriosa batalla
lluytan mon cor y mon cap
y ma juventut devalia
víctima inconscient y cailla
y trobar la pau no sab.

Conech qu' entre ells existeix
antipatia dolenta
la qual may se desvaneix...
y d' aquí se dedueix
que Jo pago la patenta.

Es qu' es prou Si mon cap pensa
formant cert p' ans d' improvis,
qu'en més càculs ell sol liessa,
lo cor que a lluytar comenza
diu al cap:—No hu vull aixis!—

Lo cap ab mils pensaments
y l' cor ab tants sentiments
s' embesteixen... se critican...
y al final juiuts embolican
de Jo 'ls plans bons y dolents.

Se creu lo cap ser científich;
se té l' cor per filòsop;
ni l' un, ni l' altre es pacifich;
mon cap... es gros, vist d' aprop;
mon cor... es un cor magnífich.

Usant de sus facultats
lo cap voi dur la batuta
dirigint per tots costats,
y ab constància resoluta
comet molts... molts disbarats:

Lo cor, per altre cantó,
dirigeix també ben net,
puig son carrech l' hi permet
y tant si v' b' com no.
rés consulta y tira al dret.

Ab aquesta competència
tant continua entre aquests dos,
Jo ja perdo la paciencia
y 'm torno ab molta freqüència
informal y capritxós.

No s' si m' explico clar:
vull dir que culpa no tinc
si mudo molt de pensar:
com que ab ells dos may m' avinch
no m' puch may formalizar.

Cap y cor, per ser Jo lliure,
me 's vendrà, a sé, a pes d' or
y que no ho dich pas per riure:
i quina sort si pogués viure
sense cap y sense cor.

PEFET DEL CARRIL.

ESQUELLOTS.

S' ha inaugurat ab la deguda senzilles una nova casa de lactancia, establetla en los baixos de la casa número 111 del carrer de Tamarit.

Una associació benèfica particular sosté ab sos propis recursos y ab los donatius de las personas piadosas aquests establiments, amparo de las pobres criatures del obrer, que mentres las mares contribueixen a guanyar en las fàbrics lo pà de la familia, son elles assistides y vigilades ab esmero.

La nova casa reuneix totas las condicions desitjables de instalació y organisiació.

Un aplauso a la Junta y una excitació a las personas caritativas, interessades en que las primeras víctimas del treball industrial no sigan los tendres fills del obrer.

A la inauguració de la nova casa hi ván assistir distintas persones... y ni un sol regidor.

Si s' hagués tractat de la inauguració de un bodegón, la fracció de las cargolades hi hauria assistit en massa.

¿No es veritat Sr. Pelfort?

La dinamita s' ha fet de moda, a lo menos en las

planes dels diaris conservadors que de un quan temps ensa publican unas noticias qu' esparveran.

A cada punt se troben cartutxos dintre de la tanca del monument à Colón.

Y en las alcantarillas del ferro-carril de Vilanova.

Y en las butxaceras de un home que anava pèl mon ab unas estenalles al coll, etc. etc.

L' altre dia, (ho conta * Brusi) à un pobre mosso de telegrafos van ficarli un cartutxo encés de dinamita à la butxaca.

Entenen vostés lo que podia proposarse l' autor d' aquesta haxanya?

Donchs es molt senzill: com los ordenansas de telegrafos van vestits de blau lo mateix que alguns mossos de casas de comers, l' home de la dinamita à la quènta tractava d' esbo zarli l' sach dels quartos.

¡Han vist?...

Fins lo president del Cassino Mercantil, instalat com tothom sab en un magnific edifici ha rebut un anònim anunciantli que si no tanca 'l Cassino, 'l farán volar per medi de la dinamita.

Vaja, las mares del porvenir al jugar ab sos fillets, en lloch de dir: «Volan, volan coloms» dirán: «Volan, volan bolsins...»

En la discussió sobre l' establecimiento de uns frares francesos que s' han d' encarregar de l' Escola de reforma, vulgo Casa de correcció va ocurrir un incident digne de consignarse.

Lo regidor D. Paulino Font s' opossava á que vinquesssen frares; pero tota vegada que la majoria s' empenya en que vingan, demanà que com que un altre ajuntament podria suprimirlos, se prengués desd' are l' acord de que se 'ls haguès de pagar lo viatge de tornada.

Ja li dirán de missas á D. Paulino. ¿Qué no sab per ventura que quan los frares s' apoderan de un país, ja no 'l deixan?

Son com los frares, vegetals, aquella herba que sol apoderarse dels camps de favas: en poch temps desapareixen las faveras y no quedan més que 'ls frares.

¡Bè pèl Sr. Planás! ¡Bè pèl senyor feudal del ferrocarril de Fransa!

Aquest dia, sense com vá ni com costa, va despatxar á dos antichs empleats de la companyia honrats y laboriosos.

Ningú li negarà 'l dret de ferho, com ningú negava 'l dret de cuixa als senyors feudals.

Pero mentres tant disminueixen los ingressos de aquell ferro-carril, de una manera tant ostensible, que aquest mes al publicarse l' estat corresponent, s' han suprimit los datos del any passat, per evitar comparacions desfavorables.

Ja veurán com seguit aquesta marxa 'ls accionistas de aquell ferro-carril se tornarán passionistas.

Están predestinats á sufrir mort y passió baix lo poder de Pons Planás.

Fins are 'ls individuos que s' morian sense 'ls auxiliis de la iglesia, eran enterrats en lo clos dels impenitents, per més que fossin propietaris de ninhos en lo cementiri catòlic.

Los escrupols religiosos fins prescindian en aquest cas de dos principis socials, que son l' amparo de la gent d' ordre: la propietat y la familia.

Donchs are s' ha fet l' oració per passiva.

Un pare de familia libre-pensador, propietari de un nino situat en lo cementiri lliure, té la desgracia de perdre á un fill de pochs anys, y al tractar d' enterrarlo en la seva propietat, l' administrador y 'l capellà del cementiri nou s' hi oposan, obligantlo á llogar un nino en lo cementiri catòlic.

Es á dir que 'l pare que ha donat lo ser á un fill, no es duenyo dels seus restos.

Proposém una adició á las obras de misericordia.

Aquella que diu: «Enterrar los morts», haurá de dir «Enterrar als morts y pagar lloguer del nino».

Que al cap-de-vall, tots aquests escrupols religiosos s' encloren en una sola fórmula: quartos, quartos, quartos.

Llegeixo en lo Brusi:
«En el término de Cubellas hay un viñedo cuyas cepas están atacadas por la peronóspora».

En aquell pais los pajesos diuen:

—Los principals enemichs de la vinya son la filoxera y 'l pare nostre.

Aquest any ni siquiera s' han arreglat los carrers del curs de la professió de Corpus.

—Pobre gegant! Ja 'l planyo.

A horas d' are deu teni 'ls peus plens d' ulls de poll.

La moral á tiros.

Aixis podria titularse la novela històrica que vaig á extractar en les menos paraulas possibles.

Una xicota, Maria Ferral, va disparar dos tiros de revolver sobre 'l seu amant Juli Courtois. Aquest va anar al hospital y ella á la presó.

La xicota del revolver va explicar devant del jurat. Era mare y l' infame amant no consentia en casarse ab ella. Per aquest motiu va ferirlo.

Lo jurat se conmou y l' absolt dantz la casualitat de que 'l mateix dia qu' ella surt de la presó, en Courtois surt del Hospital, després de haver lluytat molt temps entre la mort y la vida.

* *

Are vè 'l desenllás.

Un cop al carrer Maria Ferral va fer dir al seu ingrati que si no 's casava ab ella estava disposta á repetir lo dels tiros, advertintli que ja tenia més pràctica á sparar y que aquesta vegada afinaria millor la punteria.

Respecte á la sèva sort, li deya que no li donava cap cuidado, tota vegada que 'l Jurat absolvia á las noyas barbianas que saben ferse la justicia per la sèva mà.

En Courtois va treure comptes: «Casarse ó no casarse: ecco il problema. Si 'm caso soch mort: si no 'm caso, 'm mata; y si la mata perque no 'm mata, al pal.»

Entre tres morts, va optar per la mes llarga: va casarse.

Inútil dir que avuy la sèva dona d' las calsas.

A Lleyda van fer novillos y van divertir-se molt.

Figürinse que un badell, enamorat del públich, va saltar á las gradas passegantse per entre-mitj de la gent.

Lo badell de Lleyda devia dir:

—Lo riure va á estonas.

Dos archs del Saló de Cent amenassan ruïna: precisamente son los que venen sobre la presidencia, en vista de lo qual D. Albert ha sacudit la mandra, donant orden de que 's restaurin.

—Pobre saló de Cent! Ja sè perque caus: de vergonya.

Anuncis del Correo Catalán que valen un hostia:

LOS SRES. SACERDOTES y personas morigadas que vengan á Barcelona, encontraran una casa de huéspedes de toda confianza, dirigida por el cocinero que fué del Excmo. señor Urquinaona, calle de la Peja, etc., etc.

SASTRERÍA CATÓLICA Se necesitan buenos oficiales y oficiales de acròsolada conducta.

LOS SEÑORES SACERDOTES propietarios y personas morigadas que vengau á Barcelona, hallarén una POSADA NUEVA llamada LA JUVENIUD, la cual es de toda confianza, buen servicio á la carta y á cubierto, servidos por muchachos honestos etc., etc.

—Muchachos honestos!...

—¿Qué voldrá dir?

QUENTOS.

Entre un gendre y 'l seu sogre.

—Ay papa, ¿creuria que ja no puch més? La sèva filla 'm dona cada dia deu mil disgustos. Es peresosa, mal-gastadora, 'm torna malas respuestas.

—Prén paciencia, fill meu, això li vé de familia. Es lo viu retrato de la sèva mare. Pero, mira, si 't fastidia y t' incomoda massa, li aplicaré un cástich que se 'n recordara tots los días de la sèva vida.

—Si papá?.. ¿Y qué li fará? Veyám

—La desheredare.

Lo gendre va caure en basca.

Alguns militars reunits al entorn de una taula de café contavan las sevases hasanyas, algunas de las quals eran verdaderamente estupendas.

Un n' hi havia, no obstant, que 'ls deixava dir callant com un mort.

—Y vosté, van preguntarli, no té cap acte de valor extraordinari?

—Si senyors, va respondre, un acte que demostra un valor tant immens, que quan hi penso encare m' esgarro.

—Vamos á veure que va fer?

—Que vaig fer? Quan tot just era subtinent vaig esarmar.

A una senyora que acabava de arribar de Madrid, ahont ocupaba una elevada posició van preguntarli unas amigas:

—Quin es l' empleo més difícil en la Cort.

—Y ella va respondre ab gran ingenuitat:

—Lo de dama de honor.

TRENCA-CAPS.

XARADAS.

I.

Al mitj de un prima de vinya vull edificá una casa de tercera construcció y d' estranya tercera-quarta. Y si la hu-dos no escasseja, hi faré gran portalada, y voltada de pedrisos una prima-dos-tres-quarta.

KIN FÓ.

II

—Ahont vás? A ca 'l Tot, Pepet? —Primera, á cala Tres-dos a ensenyarla de hu-segona. —Donchs molt recados.

—Adiós.

TON BÉ.

MUDANSA.

Volia cridarme en Jaume quan á tel jo me'n anava, per ensenyarme un soneto dedicat á sa estimada.

La Tot aixís que ho veié li va dir tota enfadada:

—Aixó es total, veja noy sempre tens de ser un plaga.

ANTIDIMACOSMOPOLITERÍPICM.

ACENTIGRAFO.

Se dona tot y total arribar l' home á total.

I. RAMON G.

QUINT DE PARAUAS.

.

.

.

1.ª ratlla horizontal y vertical, flors d' olor.—2.ª Fruit del camp.—3.ª Paraula que demostra semblanza.—4.ª Capital de província.—5.ª Gust no gaire dol.

DEUHET DE REUS.

TRENCA-CLOSCAS.

EN MARTOS TÉ 'L COR.

Formar ab las anteriors lletras lo titol de un drama català.

PEPET SIMPÀTICH.

LOGOGRIFO NUMERIC.

8.—Consonant.

1 2.—Part del home.

2 3 5 4.—Eyna de manyá.

3 6 3 5 4.—Apellido.

1 2 3 4 5 6.—Poble de Catalunya.

1 2 3 2 6.—Apellido.

4 6 3 2.—Astre.

4 6 1.—Lo que fá claror.

6 4.—Part del home.

6.—Vocal.

F. ALBERTI Y J.

GEROGLIFICH.

X
J Y

L

afa

L

V A

L

P I

Y

NÓFRE Y MARIETA.

SEGUICIONS

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA 1.ª.—Ta-ram-ba-na.

2. ID. 2.ª.—Mar-ti-ri.

3. MUDANSA.—Pona-Dona-Bona-Mona-Tona-Nona.

4. ANAGRAMA.—Amor-Mora-Roma.

5. TRENCA-CAPS.—Constantinopla.

6. CONVERSA.—Quima-Ramona.

7. ROMBO.—

M .

P E P

M E R L A

P L A

A

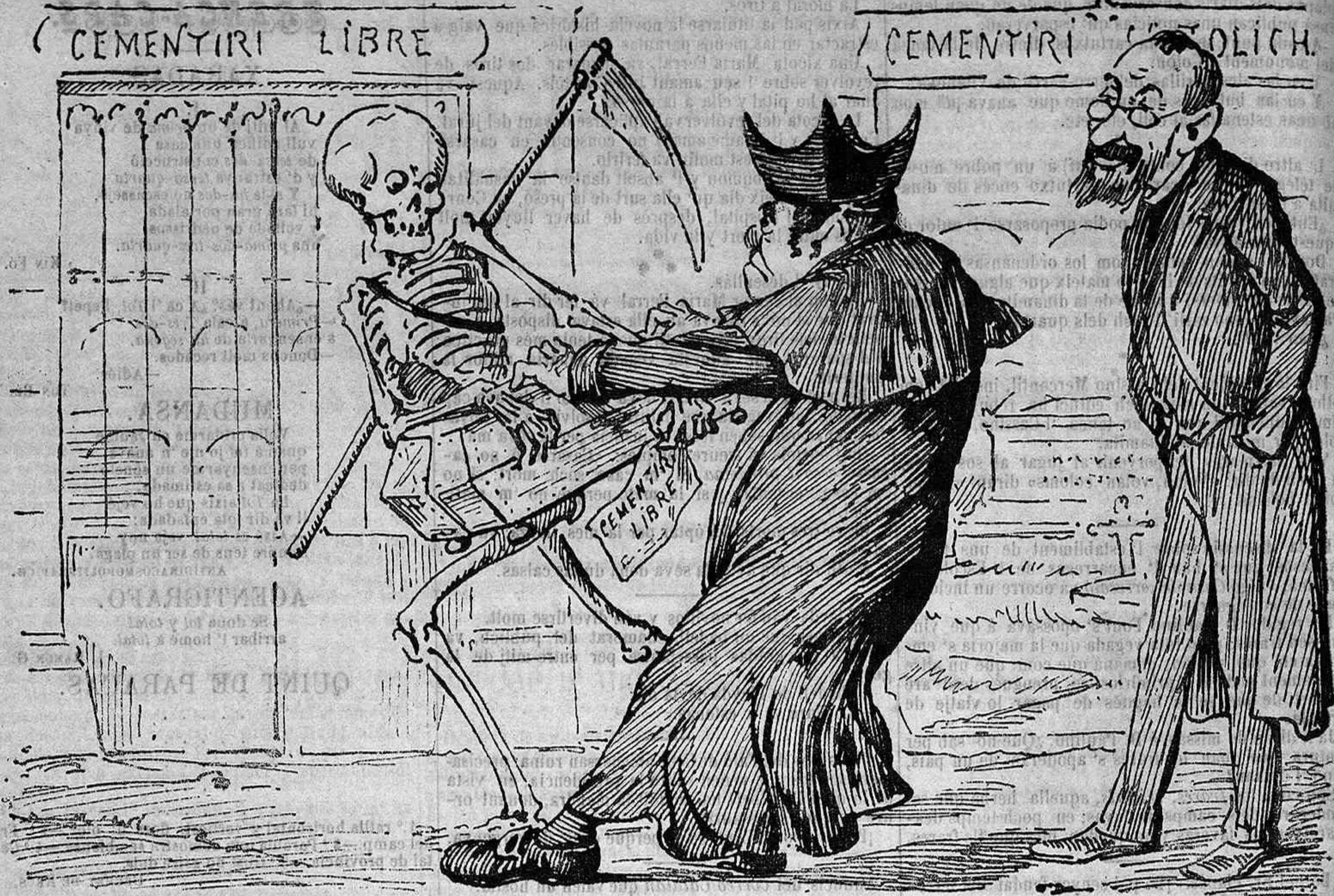
8. GEROGLIFICH.—Per peras al peral.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23.

(CEMENTIRI LIBRE)

(CEMENTIRI)

(TOLICH.)

Vegin si son retrògrados, que ni als morts volen deixar la llibertat del Cementiri llibre.

CORREO
CATALAN

MANIFESTACION
AL XIX

FIRMAA

29 JULY

Avuy:—Llamada y tropa y á firmar.
Demá:—Llamada y tropa y á formar.

No molestan pas á D. Albert, que aquests días está molt ocupat en assumptos d'alta importància.